

„Вѣрюю Господи“, „Вечери Твоя тайныя днесь“ и „Да не въ судъ или осужденіе будетъ“, започва да причастява мирянитѣ, а хорътъ въ това време пѣе „Тѣло Христово приимите, источника безсмертнаго вкуса“. Следъ свършване причастяването, свещеникътъ възглася: „Спаси, Боже, люди Твоя“ (което напомня Божието благословение) и хорътъ радостно пѣе „Видѣхомъ свѣтъ истинны“. Съ Св. Дарове въ ржце, свещеникътъ се явява за последенъ пжтъ и казва: „Всегда, нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ“ — означаваще възнясването на Исуса Христа на небето, и хорътъ отваряща съ радостната пѣсень „Да исполнятся уста наша хваленія Твоего, Господи“. 8) Благословение при излизане отъ храма и пускане. То става съ думитѣ на свещеника: „Съ миромъ изыдемъ“, на което хорътъ отговаря: „О имени Господни“, следъ което свещеникътъ чете молитва „Благословляй, благословящия Тя, Господи“, която хорътъ завършва съ пѣсента: „Буди имя Господне благословенно отъ нынѣ и до вѣка“ (3 пжти) — следъ което свещеникътъ благославя народа съ думитѣ: „Благословеніе Господне на васъ того богатію“, а после се обръща къмъ престола и казва: „Слава Тебе, Христе Боже, упованіе наше, слава Тебе!“ И следъ като направи отпустъ, хорътъ пѣе „Многोलѣтіе“.

Тѣй наречената „Преждеосвещенна Л.“, или на предиосветенитѣ дарове, е такова богослужение, при което причастяването става съ дарове, които сж осветени въ една предхождаща, пълна литургия на Св. Василия Велики или Иоанна Златоуста. Тя се служи само въ следнитѣ дни: срѣда и петъкъ на великия постъ, въ четвъртъкъ на петата Недѣля, и въ първитѣ три дни на страстната седмица. Тя се отличава отъ Л-та на Св. Иоанна Златоуста по това, че вмѣсто „Херувимската пѣсень“ се пѣе „Нынѣ силы небесныя съ нами невидимо служатъ. Се бо входитъ царь славы. Се жертва тайная совершена дориносится“, въ срѣдата на която се извършва „великия входъ“. Следъ входа се изпускатъ всички възгласи и пѣснопѣния на пълната Л-я, а се възгласятъ и пѣятъ: просителната

ектения, Господнята молитва, възгласа „Преждеосвященная святая святыхъ“, на който пѣвцитѣ отговарятъ пакъ съ „Единъ святъ, единъ Господъ“. Презъ време на причастяването се пѣе „Вкусите и видете, яко благъ Господъ, Аллилуія“. На възгласа на дякона, „Со страхомъ Божиимъ“... се отговаря съ „Благословю Господа на всякое време, Хвала Его устѣхъ моихъ“. . . Аллилуія.

**Литуусъ, литуо, литице** — лат. *lituus, lituo, litice* — у старитѣ Римляни — военна трѣба; въ XVI и XVII — латинско наименование на кривата хорна — кроморнъ (гл. т.).

**Лишо**, ит. *liscio* — просто, гладко — безъ украшение.

**Лобачовъ, Григорій Григориевичъ** — компонистъ, род. 20 юли 1888, възпитаникъ на консерваторията на Московското филхармонично общество, писалъ: вариации за струненъ квартетъ, единъ струненъ квартетъ, клавирни творби, хорови, солови и детски пѣсни и др. Л. е единъ отъ най-популярнитѣ компонисти въ днешна Русия — съ своитѣ хорови пѣсни, изпълнявани отъ всички хорове при работническитѣ клубове, и съ дветѣ си серии „Мелодии на народитѣ отъ С.С.С.Р.“ за единъ гласъ, съ пиано, съдържащитатарски, киргизски, грузински, башкирски, осетински, арменски и др. пѣсни — оформени и обработени така, че — като запазватъ своя специфиченъ народенъ характеръ, имъ е предадена и значителна художественостъ.

**Лобе, Йоханъ Кристианъ** — Lobe, Johann Christian — виденъ теоретикъ, педагогъ и компонистъ, род. 30 май 1797 въ Ваймаръ, умр. 27 юли 1881 въ Лайпцигъ, ученикъ по флейта и цигулка на А. Риманъ и А. Мюлеръ — въ които инструменти той тѣй бързо напредва, щото, 12 годишенъ, участвува въ единъ концертъ на „Гевандхаусъ“ въ Лайпцигъ — като флейтистъ, следъ което бива назначенъ за втори флейтистъ въ Ваймарската капела, и по късно — виолистъ. Въ това време се занимава самъ съ теория на музиката. 1819, при едно концертно пжтуване, ималъ случай да види въ Виена оперитѣ на Спонтини, и до такава степенъ останалъ възхитенъ, че следъ завръщането си въ Ваймаръ